

ย ย ถูกย ย ย ย ฎ

ย ย แจกย ย ย ย แจจะ

ย ย โยกย ย ย ย โหยะ

ย ย เชือกย ย ย ย เชื้ออะ

ย ลักษณะเด่นข้อนี้สามารถนำไปใช้เป็นเกณฑ์ในการแบ่งเขตภาคระหว่างภาษาไทยถิ่นใต้ด้วยกันได้ย ฌลลิกาย มหาพูนทอง (๒๕๓๙)ย ใช้พยัญชนะที่มีเสียงสระยาวกับพยัญชนะท้าย /-k/ หรือ /-ʔ/ ในการกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกกับภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกย จนสามารถจะลากเส้นแนวแบ่งเขตจากอำเภอไทยย ซึ่งอยู่ตอนเหนือของจังหวัดสุราษฎร์ธานีลงมาทางใต้ผ่านบริเวณดังต่อไปนี้

ย ๑. ผ่านระหว่างอำเภอเมืองและอำเภอกาญจนดิษฐ์ลงมายังจุดเก็บข้อมูลบ้านท่าเพชรย บ้านท่าสนย อำเภอเมืองย

จากนั้นลากผ่านเส้นแบ่งเขตการปกครองระหว่างอำเภอกาญจนดิษฐ์กับอำเภอบ้านนาสารย จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ย ๒. ผ่านระหว่างบริเวณอำเภอฉวางย กับอำเภอลานสกา ย จังหวัดนครศรีธรรมราชย โดยลากผ่านจุดเก็บข้อมูลบ้านจันตีย อำเภอฉวางย

ย ๓. ผ่านระหว่างบริเวณอำเภอทุ่งสง และอำเภอร่อนพิบูลย์ย จังหวัดนครศรีธรรมราชย โดยลากผ่านจุดเก็บข้อมูลบ้านหนองห้วย อำเภอทุ่งสงย แล้วผ่านตรงกึ่งกลางระหว่างจุดเก็บข้อมูล บ้านฉางกับบ้านกะโสมย อำเภอทุ่งสงย

ย ๔. ผ่านจุดเก็บข้อมูลบ้านวังเตา อำเภอทุ่งสงย แล้วผ่านตรงกึ่งกลางระหว่างจุดเก็บข้อมูลบ้านคลองท่อมได้กับบ้านห้วยน้ำขาวย อำเภอคลองท่อมย จังหวัดกระบี่ย แล้วลากสู่ทิศตะวันตกจรดทะเลอันดามัน

ย ๑.๒.๔ ภาษาไทยถิ่นภูเก็ตเป็นภาษาที่ออกเสียงพยัญชนะนาสิก เพดานอ่อน (ย) ในตำแหน่งต้นคำได้ย ซึ่งต่างจากภาษาไทยถิ่นใต้บางถิ่นออกไม่ได้ย จะเปลี่ยนไปเป็นเสียงเสียดแทรก ของเน้นเสียง /h/

ย ย ภก.ย ย ย ย สข.

ย ย งามย ย ย ย ย ฮาม

ย ลักษณะดังกล่าวนี้สามารถนำไปใช้เป็นเกณฑ์ในการแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นใต้ได้ เช่น งานวิจัยของ

ธีระพันธ์ เหลืองทองคำย และคณะ (๒๕๒๑)ย ได้ใช้ (ย ง)ย เป็นเกณฑ์ในการแบ่งเขตภาษาถิ่นย่อยของจังหวัดสุราษฎร์ธานีได้เป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มที่ออกเสียง (ย งย) เป็นย (ฮย ยย) ได้แก่ ภาษาในอำเภอท่าฉาง ไชยาย และท่าชนะ และกลุ่มที่ออกเสียง (ย ง) เป็น (ฮ)ย ได้แก่ ภาษาในอำเภอเกาะสมุย คีรีรัฐนิคม พุนพิน เมืองย กาญจนดิษฐ์ย นาสาร พระแสง พนมย กิ่ง อ.ตาขุนย กิ่ง อ.เคียนซา กิ่ง อ.เวียงสระย กิ่ง อ.ดอนสักย และ กิ่ง อ.พัง

ย ๑.๓ เสียงสระย ภาษาไทยถิ่นภูเก็ต มีหน่วยเสียงสระตรงกับภาษาไทยมาตรฐานย แต่ที่มีลักษณะเฉพาะ ได้แก่

ย ย ย ย ย ย ๑.๓.๑ เสียงยอยสระประสมสั้น (ia) ในภาษาไทยมาตรฐานจะเกิดกับคำเลียนเสียง เช่น เพียะ /phiaʔ/ ฯลฯ ไม่เกิดกับคำทั่วไปย แต่ภาษาไทยถิ่นภูเก็ตสามารถเกิดกับคำทั่วไปได้ เช่น

ย ย ย กท.ย ย ย ย ย ภก.

ย ย ย เชือกย ย ย ย ย เจียะ

ย ย ย เกือกย ย ย ย ย เกือะ

ย ย ย เมือกย ย ย ย ย เหมือะ

ย ย ย เลือกย ย ย ย ย เหลือะ

ย ย ย ย ย ย ๑.๓.๒ย สระเสียงสั้นภาษาไทยมาตรฐานเป็นสระเสียงสั้นอื่นในภาษาไทยถิ่นภูเก็ต

ย ย ย กท.ย ย ย ย ย ภก.

ย ย ย เป็ดย ย ย ย ย เป็ด

ย ย ย เม็ดย ย ย ย ย แฮม็ด

ย ย ย หดย ย ย ย ย ฮืด

ย ย ย อบย ย ย ย ย อือบ

ย ย ย ย ย ย ๑.๓.๓ สระเสียงยาวพยางค์เปิด* ในภาษาไทยมาตรฐานเป็นสระเสียงสั้น แล้วเพิ่มเสียงสะกดเป็นพยางค์ปิด**ย ในภาษาไทยถิ่นภูเก็ต

ย ย ย กท.ย ย ย ย ย ภก.

ย ย ย หุย ย ย ย ย หู่

ย ย ย หมุย ย ย ย ย หมู่

ย ย ย ปีย ย ย ย ย ปีย

ย ย ย สีย ย ย ย ย สีย

ย ย ย ย ย ย ๑.๓.๔ สระเสียงสั้นในภาษาไทยมาตรฐานเป็นสระเสียงยาวในภาษาไทยถิ่นภูเก็ต

ย ย ย กท.ย ย ย ย ย ภก.

ย ย ย ย ย ย ย ย มือ

ย ย ย ย ย ย ย ย สะคือ

*ย พยางค์เปิด : พยางค์

** พยางค์ปิด : พยางค์ที่มีตัวสะกด

ย ย ย ย ย ย ๑.๓.๕ สระเสียงสั้นในภาษาไทยมาตรฐานเป็นสระเสียงยาวในภาษาไทยถิ่นภูเก็ต

ย ย ย กท.ย ย ย ย ย ภก.

ย ย ย ย ย ย ย หุง
 ย ย ย ย ย ย ย กุง
 ย ย ย ย ย ย ย เส้น
 ย ย ย ย ย ย ย แนน
 ย ย ย ย ย ย ย ลิ่น
 ย ย ย ย ย ย ย ชิ่น
 ย ย ย ย ย ย ย สั้น
 ย ย ย ย ย ย ย เล้า
 ย ย ย ๑.๓.๖ ย สระเสียงยาวภาษาไทยมาตรฐานเป็นสระเสียงยาวอื่นในภาษาไทยถิ่นภูเก็ต
 ย ย ย กท.ย ย ย ย ย ภก.

ย ย ย ย ย ย ย ย เปลี่ยน
 ย ย ย ย ย ย ย ย เอียน
 ย ย ย ๑.๓.๗ ย สระสูง-ยาวย /i: / / u: / ย พยางค์เปิดในภาษาไทยถิ่นภูเก็ตจะเปลี่ยนเป็นสระเสียงสั้นหรือยาว พยางค์ปิด มีเสียงสะกดอย่างสม่ำเสมอ
 และมีกฎเกณฑ์ แต่ภาษาไทยถิ่นใต้บางถิ่น เช่น ภาษาไทยถิ่นตรัง จะเปลี่ยนเป็นสระกลาง-ยาว อย่างไม่มีกฎเกณฑ์
 ย ย ย กท.ย ย ย ย ย ตร.
 ย ย ย ย ย ย ย ย ลี
 ย ย ย ย ย ย ย ย ปู
 ย สัทลักษณะของสระสูง ดังกล่าวนี เจริญขวัญย ธรรมประดิษฐ์ (๒๕๒๔) ได้นำไปเป็นเกณฑ์ในการแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นใต้ในจังหวัดตรังย กระบี่ พังงา และภูเก็ต
 ซึ่งผลการวิจัยสรุปว่าภาษาไทยถิ่นตรังเป็นกลุ่มที่มีการออกเสียงสระ /i: / และ /u: / เป็น /e: / และ /o: / อย่างไม่มีเกณฑ์
 ต่างไปจากภาษาไทยถิ่นภูเก็ตและพังงาที่ออกเสียงสระ /i: / และ /u: / ย ออกเสียงเป็น (ei) และ (ou) อย่างมีเกณฑ์ และภาษาไทยถิ่นกระบี่ออกเสียง (i) และ (u:) เสมอ

๒. เอกลักษณะด้านคำ
 ย ภาษาไทยถิ่นภูเก็ต นอกจากจะมีวงศัพท์ที่ตรงกับภาษาไทยมาตรฐานย ภาษาไทยถิ่นอื่น และภาษาไทยถิ่นใต้แล้วย
 ภาษาไทยถิ่นภูเก็ตยังมีวงศัพท์ที่เป็นศัพท์เฉพาะถิ่นของตนย ทั้งที่เป็นคำไทยและคำยืมย โดยคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนย นับว่าเป็นจุดเด่นที่สุดของภาษาไทยถิ่นภูเก็ตย
 เอกลักษณะด้านคำสามารถจำแนกได้ดังนี้
 ย ๒.๑ มีวงศัพท์ที่เป็นคำไทยเฉพาะถิ่นของตนเอง
 ย ปลาถ้าย ผักแกลัดย ผักไหย บ้าห้วยย ถั่วไต้ดิน
 ย เหล็กไผย ถั่วฝัวย หอยมันย เคยเคี้ยมย โพล (กระป๋อง)
 ย ครกเบื้อย หาดูต่าย (เป็น) รวดย รักขบย ล่อง(ร่อง) ล่อง, ร่อง
 ย หม้อไฟ*ย สดวดย ว่าแยบย เกลือเคยย ไชยรอน, หอยชรอน
 ย ลมหนู**ย เคลื่อนย ไหมลย เล็ดล่อ, เหน็ดล่อ, เหม็ดล่อ
 ย เบื้องแกย ดันฟุงย ในไผย พรวดย พวม(พร้าว)
 ย ลิงจูน***ย ชักต่าย เอวเฉาะ, เอวจม, เอ็นเฉาะ, เอ็นจม
 ย ลิงพังกา****ย ถีนย ถกห้วยย เหยาะย มีดบาง
 ย ช้าทอนย ย แม่งแยะย ยอใจย ไฟแกบย รวงราง
 ย ฝึลามทุ่ง*****ย ลักชอก (ลักเซาะ) หมี่แกย หลั่ว (เคลิ้มหลับ)
 ย ช้าแฉ้น*****ย เหลวย เอากะ(ออกกาก) มิดแกะย เล่นนางชี
 ย หลาฟอตาย ท่องหุย ย ดันไซนย ย ส้มควายย หม่านึ่ง*****
 ย หัวเทียมแดงย ทอนไต้ย ย เรียนผรัย

*ย ย ย ย หม้อไฟย ย ย : หม้อเบตเตอรี
 **ย ย ย ย ลมหญ้ย ย ย ย : ไล่ไถ่ยารก
 ***ย ย ย ย ย ย ย ย : ลิงลม
 ****ย ย ย ย ย ย ย ย : ลิงพิมเสน
 *****ย ย ย ย ลามทุ่งย : เรม
 *****ย ย ย ช้าแฉ้นย ย ย : วัณโรค
 *****ย ย ย ย ย ย ย ย : เป็ดเทศ

ย ๒.๒ย มีการยืมคำภาษาจีนฮกเกี้ยนมาใช้จำนวนมากย หมวดที่เด่น ได้แก่ คำนามที่ใช้เรียกเครือญาติย
 เนื่องจากประชากรในจังหวัดภูเก็ตส่วนใหญ่มีเชื้อสายจีนฮกเกี้ยนย การเรียกเครือญาติจึงมักยืมมาจากภาษาจีนฮกเกี้ยนย ย
 จนกลายเป็นจุดเด่นของภาษาไทยถิ่นภูเก็ต จากงานวิจัยของศุภมาสย เองฉ้วนย (๒๕๓๗) เรื่อง คำเรียกญาติ ภาษาจีนฮกเกี้ยนในภาคใต้ของประเทศไทย (ได้แก่

จังหวัดกระบี่ ตรัง เรียกญาติแต่ละคำในภาษาจีนฮกเกี้ยนแตกต่างกันมี ๖ ประการ คือ รุ่นอายุ สายเลือด อายุฝ่ายพ่อ/แม่ เพศ และการแต่งงาน

เมื่อเปรียบเทียบการใช้คำเรียกญาติและระบบเครือญาติในภาษาจีนฮกเกี้ยนทั้ง ๕ จุด พบว่ามีความคล้ายคลึงกันและต่างกันเป็นคู่ ๆ ดังนี้

ย เมื่อพิจารณาโดยรวมทั้งญาติพื้นฐาน และที่สัมพันธ์โดยการแต่งงานนั้น จังหวัดตรังและพังงามีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน

ย เมื่อพิจารณาโดยเฉพาะญาติพื้นฐาน พบว่าจังหวัดภูเก็ต และเกาะปำมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน แต่ต่างกันในเรื่องญาติที่สัมพันธ์โดยการแต่งงาน

ย ถ้าพิจารณาโดยเฉพาะญาติที่สัมพันธ์โดยการแต่งงาน จังหวัดกระบี่และภูเก็ตมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน แต่แตกต่างกันในเรื่องญาติพื้นฐาน

ย การใช้คำและระบบคำเรียกญาติพื้นฐานในภาษาจีนฮกเกี้ยนจังหวัดกระบี่ และการใช้คำและระบบคำเรียกญาติที่สัมพันธ์โดยการแต่งงาน ในภาษาจีนฮกเกี้ยน เกาะปำจะมีลักษณะที่ไม่คล้ายคลึงกันกับถิ่นใดเลย

ย สรุปจังหวัดภูเก็ต และเกาะปำจะมีระบบและการใช้คำเรียกญาติคล้ายคลึงกันย จังหวัดภูเก็ตและเกาะปำต่างจากถิ่นอื่น คือ มีระบบและคำที่ใช้เรียกญาติปนกันทั้งของภาษาฮกเกี้ยนและภาษาไทย

ย ส่วนหมวดอื่น ๆ เช่น สรรพนาม กริยา เครื่องใช้ อาหาร อาชีพ ประเพณี ความเชื่อ ฯลฯ การศึกษาหมวดคำต่าง ๆ ดังกล่าวนี้นกตล กิตติกุลย ได้ศึกษาไว้ในงานวิจัยเรื่อง คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนในจังหวัดภูเก็ตอย่างละเอียดแล้วย ส่วนการรวบรวมคำยืมจีนฮกเกี้ยนในจังหวัดภูเก็ต ได้มีการรวบรวมไว้แล้วในพจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ ๒๕๒๕ ของสถาบันทักษิณคดีศึกษา

ย ลักษณะการยืมคำจีนฮกเกี้ยนในภาษาไทยถิ่นภูเก็ต มีลักษณะเด่น ดังนี้

ย ย ๒.๒.๑ย ทับศัพท์ออกเสียงเหมือนภาษาเดิม

ย ย ย เสียวโป้ยย ต่าวไฮ้ยย โปะเป้ยย อี้เจ้

ย ย ย จุ้ยก้วย ย ป่านย ก่าไต้ย อ่างอ้ว

ย ย ๒.๒.๒ย ใช้คำไทยประสม หรือคำซ้อนกับคำจีน

ย ย ย ค่อไนย เจี้ยถ่างย หน้าจ้อ

ย ย ย หัวฉ่ายถาวย นหมต่าวซ้อย หมูต่าวอ้ว

ย ย ย แกงทั้งย เชียกเกี่ยมฉาวย ฉ่าเกือะ

ย ย ย หัวเหลงถาวย อ้ามพระจีน

ย ย ๒.๒.๓ย สร้างคำใหม่ย เป็นคำที่ไม่เคยมีใช้ในภาษาจีนมาดั้งเดิม

ย ย ย โกปี้ฮูเล้งย เต้ซัง

ย ๒.๓ มีการยืมคำภาษาอังกฤษมาใช้ ส่วนมากมักเป็นคำเกี่ยวกับช่างและเครื่องมือ เช่น

ย ย ย แยกย ย (Jack)ย ย แมแรง

ย ย ย ฟอแมน ย (foreman)ย ย หัวหน้าคนงาน

ย ย ย กะบีต้า, แค็บบีต้า (carbureter)ย ย คาร์บิวเรเตอร์

ย ย ย ปลั๊กย (plug)ย ย หัวเทียน

ย ย ย ริงย (ring)ย ย ล้อรถ

ย ย ย ริงลูกสูบย (ring)ย ย วงแหวนลูกสูบเครื่องยนต์

ย ย ย ลอเรียย (lorry)ย ย รถบรรทุก

ย ย ย หอนย (horn)ย ย แตร

ย ย ย (ขา)ตาร์ทย (start)ย ย ขาสตาร์ท

ย ย ย บอริงย (boring)ย ย เจาะหาแร่

ย ย ย ปั้มย (pump)ย ย ที่สูบลม

ย ๒.๔ คำยืมภาษาเขมรย ซึ่งเป็นคำยืมจากเขมรยุคก่อนพระนคร ยุคพระนคร และปัจจุบัน แต่ได้ใช้กลมกลืนกับภาษาไทยจนผู้ใช้หรือผู้ยืมไม่ทราบว่าคำนั้น ๆ

เป็นคำยืม เพราะคำยืมดังกล่าวนี้ได้ปรับเปลี่ยนให้เข้ากับลักษณะภาษาไทยจนแทบจะแยกไม่ออกว่าเป็นคำยืมจากภาษาเขมร เปรมินทร์ คาระวี (๒๕๓๙)

ได้วิจัยเรื่องนี้ไว้ใน โ คำนามภาษาเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ไ สรุปได้ว่า คำยืมภาษาเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้

ส่วนมากมักจะยืมโดยตรงจากภาษาเขมรยุคก่อนพระนคร และพระนคร โดยไม่ได้ผ่านทางภาษาไทยถิ่นกลาง เป็นการยืมคำโดยตรง สามารถสรุปการยืมได้ดังนี้

ย ย ๒.๔.๑ คำยืมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่สามารถค้นคำโบราณมาสืบสนุนได้ และสันนิษฐานว่ายืมมาจากคำเขมรยุคก่อนพระนคร ๖๐ คำ เช่น จัด, ชัน (กุ้ง),

แม่หวัด, ผูก, พวด (ดอกเบ็ย), โตน, เทียง, ตูกตา ฯลฯ

ย ย ๒.๔.๒ คำยืมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่สามารถค้นคำโบราณมาสืบสนุนได้ และสันนิษฐานว่ายืมมาจากคำเขมรยุคพระนคร ๘๔ คำ เช่น ดุด(สะดุด) (ต้น)จิก ง่าย

งาน ปูน สวด สุป คาบ โคก (หอย)แครง ทวด ธง (ส้ม)กรูด ลู้ด(ลิ้น) โหล(ขวด) โทน, ระ(วัง)ย วง วัด (ก) ฯลฯ

ย ย ๒.๔.๓ คำยืมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่สามารถค้นคำโบราณมาสืบสนุนได้ และสันนิษฐานว่าได้ยืมมาจากคำเขมรยุคก่อนพระนครและพระนคร ๓๘ คำ เช่น

จันทัน, ปี่(กุน) (ต้น)เคียน คัด(คับ) ล่าง เนิน พูน ส้มป่อย เทียน ะ (แยก, แหวก) ฯลฯ

ย ย ๒.๔.๔ คำยืมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่สามารถค้นคำโบราณมาสืบสนุนได้ และสันนิษฐานว่าได้ยืมมาจากคำเขมรยุคปัจจุบัน ๖๙ คำย เช่นย อะไร เอียด อุด(ก้น)

อ่อน(ปี) จอ จอก แก (สรรพนาม)ย เสียด(ป้าย)ย หลบ เลือก มด (กระ)รอก อดอง, มีก(ต้ม), นึก, สระ(น้ำ) (ปี)เถาะ ถอย ทอน ถอง (ปี)วอก ฯลฯ

ย ย ๒.๔.๕ คำเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่สามารถค้นคำเขมรโบราณมาสืบสนุนได้ แต่ไม่อาจสันนิษฐานสมัยของยืมได้ ๒๙๒ คำ เช่น แอบ อับ อ่าง อาจ(มีความใคร่)

แบะ (กระ)เบน แบก เบิก บัง บาง(หมู่บ้าน) แจ้ง(สว่าง) แจก เจิม จำ (ต้น)จาก ออก(แหวง, เว้า) หนี(ปิด) โยม ควน ชูด (ทะ)เลย (ข้าว)หลาม ปี (ฉ)ลุย (ปีมะ)โรงย

ญัด(ไว้ใจ) แพะ, หัว(ไหล), พลุ พรุ ปลัก (ปีมะ)เส้ง เสาะ(น้ำลด) ถัง ถลาง แหวก (จ)รัก (wak) (ส)ว่าง ฯลฯ

ย ย ๒.๔.๖ คำยืมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่ไม่สามารถค้นคำโบราณมาสืบสนุนได้ และสันนิษฐานว่ายืมมาจากคำเขมรยุคโบราณ ๑๒๔ย คำ เช่น อด จิ้งหรีด ชิง

คางคก ขุม (ตะ)ไคว (เตา)กระ ตีปลี รั้ง แล ล่าเล็ก ลัด ๆ ลายมาย หลุก (ภาชนะสาน) ญุก(ขยุก) ญุกญิก (ตะ)โพยกย พลัด (ผี)พราย สุพัน(ท่ามะถัน) (กระ)เทียม (กะ)ทะ

ทาง(มะพร้าว) ทูย(กัน,หาง) ทูน(พันเชียน) โทง(ปลาเข็ม) ฯลฯ

ย ย ๒.๔.๗ คำยืมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่ไม่สามารถค้นคำโบราณมาสนับสนุนได้ และสันนิษฐานว่ายืมมาจากคำเขมรยุคปัจจุบัน ๑๒ คำ เช่น ลวกย โละ(สองสัตว์) มอด ฯลฯ

ย ย ๒.๔.๘ คำยืมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่ไม่สามารถค้นคำเขมรโบราณมาสนับสนุนได้และไม่อาจสันนิษฐานสมัยของการยืมได้ ๖๓ คำ เช่น

ย ย (สะ)อึกย เจียน เอ็ด(อวดดี)ย อวก(อาเจียน) อ้อลลอ จอบ ผักฉืด(ผักกะเจต) แกห, (หัว)หอม

ย (ตะ)เกียง (ปีระ)กาย เกลอย ลุน(ตาโปน) ฯลฯ

ย ๒.๕ มีคำยืมภาษามลายู ซึ่งน่าจะเข้ามาโดยชาวจีนฮกเกี้ยนที่เคยอาศัยอยู่ในประเทศ

มาเลเซีย โดยเฉพาะที่เกาะปีนัง เป็นผู้นำมาใช้ จนกลายเป็นคำยืมในภาษาไทยถิ่นภูเก็ต และมีข้อน่าสังเกตว่าการออกเสียงคำยืมเหล่านี้ก็ออกเสียงแล้ว

ฟังดูเหมือนคำยืมภาษาจีนไป จนทำให้บางคนเข้าใจว่าเป็นคำยืมจากภาษาจีนด้วยซ้ำ ดิลก วุฒิพาณิชย์ (๒๕๔๒) ได้รวบรวมไว้ในบทความประกอบการศึกษา

โ วิวัฒธรรม พัฒนาการทางประวัติศาสตร์ เอกลักษณ์และภูมิปัญญาเกิดโ ไว้ดังนี้

ย ย ๒.๕.๑ คำยืมภาษามลายู เช่น ชันชี บ้าหวัง เป๊ะ ฯลฯ

ย ย ๒.๕.๒ คำยืมภาษามลายูสำเนียงจีนฮกเกี้ยน เช่น โต๋หลง ตาเบ๊ะ บ่านชาน เหล่ล่อง โกปี โหลตี้ เส่ล่องย อ่าโป้ง ช่าบูน ต่อล้า หงู่หนี่ เซกสี่ หล่องบั้ง ต่าหาน ชู๊

ย ย ๒.๕.๓ คำยืมภาษามลายูที่นิยมแพร่หลายน้อย เช่น กาวหงิน ตีบูน อ่าซอม เปาเต๋ อ่า ตับ ลอกุน ชูกะ ม้าตา เยี่ยมหาน ลักซ้า บ้าบา

ย ๒.๖ มีการใช้ลักษณะนามที่แตกต่างไปจากภาษามาตรฐาน

ย ย ย กท.ย ย ย ภก.

ย ย ไช้โกย ๒ ฟองย ย ย ย หนวย

ย ย ไผ่ชีด ๓ กลัทย ย ย ย กุบ,ราง

ย ย ชันน้ำ ๕ ไบย ย ย ย หนวย

ย ย มุ่งย ย ย ย ๒ หลัทย ย ย ย ตีน

ย ๒.๗ มีการใช้หมวดคำลงท้ายที่แตกต่างไปจากภาษาไทยมาตรฐาน

ย ย ย กท.ย ย ย ภก.

ย ย ไปไหนหรือย ย ย ย อ้าว

ย ย ไปเที่ยวตะย ย ย ย เทอ

มาทำไมย ย สาย

ย ย ทำอย่างไรย ย ย ย พลูย

ย ๒.๘ การสร้างคำประสม

ย ย ๒.๘.๑ เรียงลำดับคำสับที่กับภาษาไทยมาตรฐาน

ย ย ย กท.ย ย ย ภก.

ย ย ย บ่อน้ำย ย ย ย หน่ำบอ

ย ย ๒.๘.๒ ย นิยมใช้คำว่า โ ลูกโ นำหน้าชื่อไม้ผล

ย ย ย ละเรียนย ละนาว

ย ย ๒.๘.๓ นิยมใช้คำว่า โ ก่าโ นำหน้าคำนามบอกสถานภาพ ก่าหญิง ก่าชาย ก่าเมีย

๓. เอกลักษณ์ด้านความหมาย

ย สามารถจำแนกได้ดังนี้

ย ๓.๑ ใช้คำต่างกันแต่มีความหมายเหมือนกัน

ย ย ย กท.ย ย ย ภก.

ย ย ย ชุกชุนย ย ย ย ดัน

ย ย ย โกลัทย ย ย ย แค

ย ย ย เก้งย ย ย ย พาน

ย ย ย ไช้(กุญแจ)ย ย ย ย แทง

ย ย ย ต่ายย ย ย ย เหยาะ

ย ย ย รีบเร่งย ย ย ย แชน

๓.๒ ใช้คำเดียวกันแต่มีความหมายต่างกัน

ย ย ย กท.ย ย ย ภก.

ย ย ย งงย ย ย ย ชง

ย ย ย ังดั่งะย ย ย ย คัด

ย ย ย ย่ำ(ตอน)ย ย ย ย หิว

ย ย ย รางน้ำย ย ย ย ท่อ

ย ย ย หนึ่ย ย ย ย ทุม

ย ย ย ตอน(กริยา)ย ย ย ย ลด

ย ใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ภาษาเขมร และภาษาอังกฤษ มาใช้แทนคำภาษาไทย ดังกล่าวมาแล้วในข้อ ๒ เอกลักษณ์ด้านคำ

ข้อคิด

ย ๑. คนระดับอายุร่วมสมัย (อายุไม่เกิน ๒๕ ปี) ไม่นิยมใช้คำภาษาไทยถิ่นเกิด หันไปใช้คำไทยมาตรฐานแทนมากขึ้น จนทำให้เกิดความน่าสงสัยว่าคำภาษาไทยมาตรฐานกำลังจะกลืนคำไทยถิ่นเกิดแท้ (ดั้งเดิม) ไปจนหมดในอนาคตใกล้ ๆ นั้นจนเหลือสำเนียง (วรรณยุกต์) เท่านั้น งานวิจัยที่ชี้ให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลง ๆ ในเรื่องนี้ได้อย่างชัดเจน ได้แก่ งานวิจัยของวรรณพร ทองมาก (๒๕๒๖) เรื่อง โ แนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้โดยใช้ศัพท์เป็นเกณฑ์ ปี พ.ศ.๒๕๒๖ ผลวิจัยสรุปได้ว่า การใช้ศัพท์เป็นเกณฑ์ สามารถแบ่งเขตภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางกับใต้ได้ตั้งแต่บ้านนาค ตำบลห้วยยาง อำเภอทับสะแก ถึงบ้านกรูด ตำบลชิงชัย อำเภอบางสะพาน งานวิจัยเรื่องนี้ใช้ผู้ออกภาษาที่มีระดับอายุเพียงระดับเดียว ต่อมาในปี พ.ศ.๒๕๓๕ พริ้มรส มาลีประสิทธิ์ (๒๕๓๕) ได้วิจัยเรื่องทำนองนี้ซ้ำอีก คือ โ การแปรของเขตปรับเปลี่ยนภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ ตามอายุของผู้พูด : การศึกษาคำศัพท์ โดยเก็บข้อมูลจากผู้ออกภาษา ๓ กลุ่มอายุ (อายุ ๑๐- ๒๐ อายุ ๓๕- ๔๕ และอายุ ๖๐ ปีขึ้นไป) ผลการวิจัยเขตแบ่งภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางกับใต้ที่วรรณพร ทองมาก เคยวิจัยไว้ ได้เกิดการปรับเปลี่ยนใหม่ดังนี้

ย กลุ่มอายุ ๖๐ ปีขึ้นไป เขตปรับเปลี่ยนภาษาอยู่ที่บริเวณบ้านละหานย ตำบลบางสะพาน อำเภอบางสะพานน้อย

ซึ่งอยู่ใกล้เคียงกับเขตปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มอายุ ๒๕- ๔๕ คือ ที่บ้านห้วยสัก ตำบลทรายทองย อำเภอบางสะพานน้อย ส่วนกลุ่มอายุ ๑๐- ๒๐ ปี เขตปรับเปลี่ยนภาษาอยู่ที่บ้านนาย ตำบลบ้านนาย อำเภอเมืองชุมพร

แสดงว่าคนรุ่นใหม่มีการปรับเปลี่ยนการใช้คำจากภาษาไทยถิ่นใต้มาเป็นภาษาไทยถิ่นกลางมากขึ้น จนสามารถจะทำนายได้ว่า หากใช้ศัพท์เป็นเกณฑ์ในการแบ่งเขตภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางกับใต้

แนวปรับเปลี่ยนเขตภาษาก็คงจะเลื่อนมาครอบคลุมพื้นที่ภาคใต้ทั้งหมดในอนาคตอย่างแน่นอน

ย ๒. วงศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกิด กำลังจะถูกวงศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางกลืนหมดไปในเวลาไม่นานนี้ โดยเฉพาะคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ภาษามลายู และภาษาอังกฤษ เท่าที่ได้สัมผัสกับผู้พูดภาษาไทยถิ่นเกิด ระดับอายุไม่เกิน ๒๕ ปี พบว่าคนรุ่นนี้หันไปใช้คำไทยถิ่นกลางแทนคำยืมจีนฮกเกี้ยนเกือบหมดแล้ว คนรุ่นกลางอายุ ๓๕- ๔๕ ปี ตลอดจนอายุ ๖๐ ปีขึ้นไป ก็กำลังเลิกใช้คำยืมจีนฮกเกี้ยนมากขึ้นเรื่อย ๆ แล้วกันไปใช้คำไทยถิ่นกลางมากขึ้นตามลำดับ

อนาคตเอกลักษณ์ภาษาไทยถิ่นเกิดที่มีคำยืมภาษาดังกล่าวนี้ก็คงหมดไปเหมือนกัน

ย ๓. ขอฝากให้ชาวภูเก็ตช่วยกันอนุรักษ์ทั้งคำศัพท์เฉพาะถิ่น ศัพท์รวมถิ่น และคำยืมเอาไว้เถอะย จงช่วยกันพูดภาษาถิ่นภูเก็ต ด้วยสำเนียงภูเก็ต และใช้คำศัพท์ดังกล่าว อย่าอายย อย่าคิดว่าพูดภาษากลางแล้วจะโก้ เพราะนั่นเรากำลังจะทำลายเอกลักษณ์ของภาษาถิ่นภูเก็ตแล้ว โดยเฉพาะในโรงเรียน นอกห้องเรียน จงช่วยกันพูดภาษาถิ่นกับนักเรียนเถอะย ในบ้านในครอบครัวจงพูดภาษาถิ่นกับลูกหลานย ไม่เช่นนั้นเด็กรุ่นหลัง คงจะรู้จักเอกลักษณ์ภาษาถิ่นภูเก็ตจากเอกสารเท่านั้นย เพราะพวกเขาจะพูดภาษาภูเก็ตไม่ได้ หากเราไม่ช่วยกันอนุรักษ์ไว้ตั้งแต่บัดนี้.

ย

ย

บรรณานุกรม

เกษมณีย์ เทพวัลย์.ย แนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ : การศึกษาโดยใช้วรรณยุกต์เป็นเกณฑ์.ย วิทยานิพนธ์ อ.ม.กรุงเทพ ฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,๒๕๒๖.

คำนวนย นวลสนอง และคณะ. ภาษาไทยถิ่นที่ใช้ในปัจจุบันจังหวัดภูเก็ต. สงขลา : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา ,๒๕๒๗.

เจริญขวัญ ธรรมประดิษฐ์.ย การใช้ลักษณะทางลัทธิไ้ของสระสูงในการแบ่งเขตภาษาถิ่นในจังหวัด

ตรัง กระปี่ พิงงาและภูเก็ต.ย วิทยานิพนธ์ อ.ม.ย กรุงเทพ ฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔.

ฉลิลิกาย มหาพูนทอง.ย การกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกกับภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก โดยใช้พยางค์ที่มีสระเสียงยาวกับพยัญชนะท้าย/k/หรือ/?/ย วิทยานิพนธ์ อ.ม. กรุงเทพ ฯ :ย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๙.

ธีระพันธ์ ล.ทองคำ และคณะ. เสียงและระบบเสียงภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ๑๖ อำเภอ. โครงการวิจัยภาษาไทยและภาษาพื้นเมืองถิ่นต่าง ๆ. ๒๕๒๑.

นพดลย กิตติกุล.ย คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพ ฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,๒๕๓๔.

ปราณี ภายอรุณสุทธิ.ย คำยืมภาษาจีนในภาษาไทยปัจจุบัน.ย วิทยานิพนธ์ อ.ด.กรุงเทพ ฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,๒๕๒๖.

ปรมินทร์ย คาระวีย คำยืมภาษาเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้.ย วิทยานิพนธ์ อ.ด. กรุงเทพ ฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,๒๕๓๙.

พริ้มรส มาลีประสิทธิ์. การแปรของเขตปรับเปลี่ยนภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นใต้ ตามอายุของผู้พูด : การศึกษาคำศัพท์. วิทยานิพนธ์ อ.ม. กรุงเทพ ฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,๒๕๓๙.

วรรณพรย ทองมาก. แนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้โดยใช้ศัพท์เป็นเกณฑ์. วิทยานิพนธ์ย กรุงเทพ ฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,๒๕๒๖.

ศุภมาศย เองฉ้วน.ย คำเรียกญาติภาษาจีนฮกเกี้ยนในภาคใต้ของประเทศไทยและเกาะปังง. วิทยานิพนธ์ อ.ม.ย กรุงเทพ ฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,๒๕๒๖.

สถาบันทักษิณคดีศึกษา. พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ ๒๕๒๕. กรุงเทพ ฯ : กรุงสยามการพิมพ์,๒๕๒๕.